

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

ADVENT
2011

Testté lett...

Adventről sok minden eszünkbe jut, s valószínűleg sok élmény kapcsolódik ehhez a szóhoz, de azért a legfontosabb, hogy a karácsonyra való fölkészülés ideje. Karácsony pedig a legmeghittebb, legkedvesebb keresztény ünnep, ami a sötét és olykor fagyos tél közepén minden ember szívét fölmelegítheti, akihez csak eljut igazi üzenete. A kereszténység a megtestesülés vallása, a karácsony pedig a megtestesülés ünnepe. János evangéliumában olvassuk: „Az Ige testté lett és közöttünk lakozott” (Jn 1,14). Az Ige, vagyis Isten örök Fia. Olyan fontos igazság ez, hogy minden vasárnap elimádkozzuk a Hiszekegyben: „Megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától, és emberré lett.” Karácsony ünnepén ezeknél a szavaknál nemcsak meghajlunk, hanem tiszteletünk jeléül letérdelünk! Názáretben - ahol az angyali üdvözlés történt - a barlang felett ez a felirat olvasható: Hic verbum caro factum est, vagyis az Ige itt lett testté. Itt Názáretben, egy lány szíve alatt, aki a hagyomány szerint a mindennapi szolgálatát látta el, éppen a

kütra indult vízért. Az Isten megszólította, és ő egy nagylelkű, teljes igent mondott Istennek. Ekkor az Ige megtestesült, belépett az emberi életbe, világunkba. Azóta tudjuk, hogy Isten nem közömbös távolságból szemléli az ember sorsát, hanem Jézusban megtestesztalja mindazt, amit az anyag, az anyagi lét és a testi létforma jelent. Tényleg velünk az Isten! - ahogy az Emmánuel név kifejezi. Velünk együtt átéli a fáradságot, a munkát, a szenvedést, megaláztatást, az éhséget, a szomjúságot, és ugyanúgy átéli az együttlétet vagy akár egy lakodalom, egy

finom, ünnepi vacsora örömét is. Ezért a kereszténység és a keresztény élet nemcsak lelki, szellemi valóság, hanem konkrét, az emberi élet teljességét, minden dimenzióját átfogó életmód.

ÚJ EVANGELIZÁCIÓ

Az Ige itt is, ma is, bennem is és köztünk is meg akar testesülni! Mi pedig könnyen elszakadunk ettől, és Szeretetünk gyakran csak gondolati, érzelmi, szép szavakban megnyilvánuló szeretet. A megtestesülés ünnepe arra hív, hogy megtestesült, konkrét szeretet legyen. Ezért fontosak a gesztusaink: a kézfogás, a mosoly, a házastárs megölelése, az együtt töltött idő. Ezért fontosak az ajándékok, az ajándékozás, az adás. És ezért fontos a konkrét szolgálat. Erre figyelmeztet János apostol: „Ne szóval és nyelvel szeressünk, hanem tettel és igazsággal.” (1 Jn 3,19) És ezt fogja tőlünk kérni (számon kérni?) Jézus az ő második eljövetelekor, a végső nagy adventen. Vajon igazak-e ránk ezek a szavai: „Éheztem és ennem adtatok, vándor voltam és befogadtatok. Beteg voltam és meglátogattatok. Mert amit e legkisebbek testvéreim közül egynek is tettetek, nekem tettétek.” (Mt 25,34-36) „És az Ige testté lett.” Testté akar lenni ebben az adventben, ezen a karácsony is. -Tibor atya

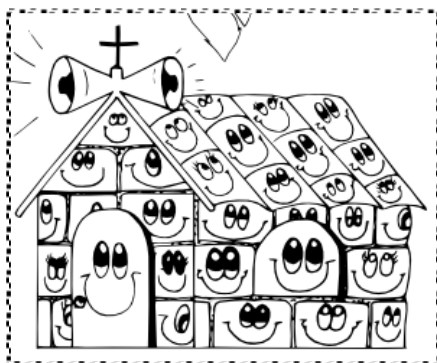

Érzékenység a Jóra (Új evangé- lizáció)

A kommunizmus évtizedeiben nehezen hittük Nyugaton járt barátainknak, hogy „odaát” üresek a templomok. Akár idehaza, akár a környező szocialista országokban mentünk templomba, azt láttuk, ha nem is zsúfoltan, de szép számmal vannak emberek. A

rendszer váltás nem hozott vallási föllendülést, sőt inkább erősen fogyott a templomba járók száma. Ebben utolértük a Nyugatot. Hogyan tekintünk az Egyház jövőjére? Lehet, hogy szép lassan kihalunk?

Amikor 2001-ben II. János Pál pápa Magyarországon azt mondta, hogy „missziós ország vagytok”, nem kesereggett, hanem bátorított: íme, itt van a feladat, kínáljátok föl újból, új módon az evangéliumot honfitársaitoknak! Az előző pápa már 1983 óta világosan beszélt arról, hogy Európa elszakadt keresztény gyökereitől, ezért újra kell evangelizálni. Nem keseregni kell ezen, hanem őszintén szembenézni a ténnyel, önmagunkkal, Istennel, és új odaadással kell hirdetnünk Jézust. XVI. Benedek pápa pedig röviddel ezelőtt megalapította az Új Evangelizáció Pápai Tanácsát, mely nevében hordozza feladatát. Miben új ez az evangelizáció? Nyilvánvalóan nem változhat a hit tartalma és az általunk képviselt erkölcsi értékek. De új módon - vagy inkább ősi, evangéliumi módon - kell átadnunk az értékeket! Az evangelizáció alapja nem az igehirdető

szó, hanem a tanúságtevő élet. Másrészt ez az új evangelizáció nem csak a „hivatott szolgák”, a papok és hitoktatók feladata, hanem Isten egész népéé. Mindannyiunk feladata, hogy - különösen az élő és nyitott szeretetközösségünk által - fölmutassuk a szeretetre és lelki otthonra vágyó embertársainknak, hogy Isten jó, Isten szeret, megújítja az életünket és közösséggé formál bennünket. Vegyük észre a jeleket! A nagyvilágban is, köztünk is vannak, nem is kevesen, akik felnőtt fiatakként, fiatal felnőttként találtak rá az élő Istenre - többnyire egy-egy hitelen élő barátjuk segítségével.

/ Lelkipásztori napok Máriabesnyőn/

Jókai Anna: Féltem a családot

Jókai Anna írásainak egyik fő témája a családféltés. Írásai segítő, eligazító üzenetek. Ugyanakkor vallja, hogy az írónak nemcsak mondania, hanem élnie is kell azt, amit hirdet. A Magyar Kurír munkatársával folytatott beszélgetésben személyes hangon szólt családról, házasságról.

Hogyan viszonyulhat igazságosan az ember az anyagiakhoz?

Egyrésztől valóban nagyon fontos az anyagi segítség a családnak, és azt el is kell várni egy tisztességes kormánytól. Ám azt is hozzá kell tennünk, ami saját lelkünkéből fakad. A gyerekvállalás

nem kizárólag anyagi kérdés. A lelki sivárosodásnak példátlan sorozatát látjuk mostanában. Ezért nem elég pénz adni, hanem a lelkeket kellene megváltoztatni. Sok nagycsalád élt Magyarországon, akiknek nem jutott narancsra, még almára is csak ritkán. Mégis felneveltek akár nyolc-tíz gyereket is. Nem az anyagiakra gondoltak, fogadták azt a lelket, aki az élet kegyelméből adatott nekik. Remélem, hogy a Család éve azt jelenti, hogy valóban meg tudnak szólalni azok az áldozatkész magyar családok, akik vállalták, hogy sok gyermeket hozzanak a világra. Ugyanakkor a másik oldalt is tudom megértéssel nézni, én is sokáig éltem csonka családban, tudom, milyen nehéz egyedül lenni.

Ha nem elsősorban az anyagiakra, akkor mely okokra vezethető vissza a család nehéz helyzete, sokak családottsága?

Amikor a szeretetről beszélünk, legtöbbször valami szentimentális érzelmre gondolnak. Demagógia azt mondani a fiataloknak, hogy azért alapítsanak családot, mert akkor életük végéig boldogságban

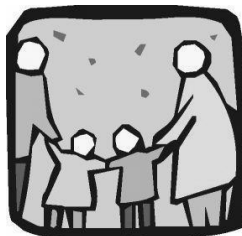
fognak lubickolni. A család szó ettől a beállítástól kap álságosan naiv színezetet. A család nagyon fontos szövetség, ugyanakkor próbatétel. Családban élni lelki, fizikai és szellemi munka. Úgy kell egymásra hangolódni, hogy ne kelljen egyiknek sem feláldoznia magát a másikért, hanem kölcsönösen tudjanak egy-másból meríteni. Ebben a rendkívül hideg világban kell lennie egy pontnak, ahová az ember hazatérhet. A repülőgépek is kell leszállópálya, valahol üzemanyagot kell töltenie magába. Mikor két ember összekerül ebben a zaklatott világban, már elég nagy lelki sebeket hordoznak, huszonevésen is túl vannak sok meg-rázkódtatáson és csalódáson, így kerülnek össze. Ekkor indul el a munka, egymás sebeit be kell gyógyítani. Rengeteg önzéssel kell megküzdeni, le kell csiszolni dolgainkat, ráadásul úgy, hogy ne megalkuvás legyen. Az nem igazi családi élet, ha az egyik ural-kodik, a többi pedig szenved a terror alatt. Az a családi élet, ahol kölcsönös szeretetből tudnak egymáshoz alkalmazkodni az emberek. A szeretet abban rejlik, hogy tudom, ismerem a másikat teljes valójában. Átélem a lényét, és azt teszem, ami neki jó. A házaspár egy életfeladatra szövetkezik, ami nem mindig sikerül.

Lehet erre a feladatra készülni?

Úgy gondolom, a családközpontú szemléletet már korán alakítani kell,

akár már az óvodában is. Elejét kell venni annak az álszabadságnak, hogy nem kell formálni a gyerek lelkét és tudatát.

Mindenki rászorul arra, hogy valamilyen fogódzót adjanak neki. A hosszú oktatási anarchia után, ami ebben

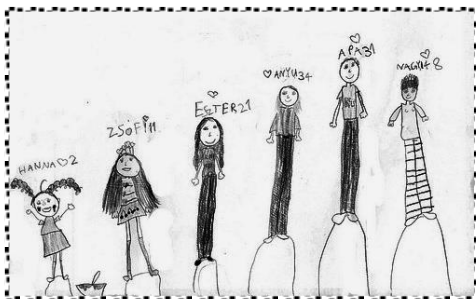
az országban volt, és ami talán az egész világon is megvan, nagyon nehéz dolog erkölcsközpontú nevelést működtetni, holott nagy szükség van rá. Nincsen mindig pozitív példa, pedig az volna a kívánatos. Sokszor az ember a gyermekkorában vele történtek ellenére jut a helyes útra. Én anyaközpontú világban nőttem fel, apám mintha nem is lett volt. Anyám rendkívül erős egyéniség volt, kicsit zsarnok is. Nagyon szeretett engem, nagyon sokat köszönhetek neki. Én mégis úgy indultam neki az életnek, hogy azt, ahogy anyám kezelt, nem akarom a gyermekeimnek továbbadni.

Mindenki a boldogságot keresi a családban is. Vannak receptek?

Ahogy két egyforma ember nincsen, úgy két egyforma házasság sincsen. Tolsztoj mondta, hogy a boldogtalan családok mind a maguk módján boldogtalanok. Én azt mondom, hogy a boldog családok is mind a maguk módján boldogok. A lényeg, hogy ez

ne látszatboldogság legyen. Egyik novellámban honosítottam meg a „vasárnapi család” fogalmát. Vasárnap szépen felöltözve kivonulnak a főutcára. Nyájasan mosolyognak, akik látják, irigyen felsóhajtanak, lám milyen boldogok! Biztos ez? Az látszat, ha valaki állandóan fülig érő szájjal járja az utakat. A boldogság az, ha egy emberpár a megszenvedett mindennapi tapasztalatok ellenére is úgy érzi, nekik együtt kell a nehézségeket legyőzni. Mindenkinek más a boldogság. Van olyan asszony, akinek az az öröm, hogy otthon van és tisztességgel ellátja a gyermekeit, segíti a férje az életét, háttérben marad. Nagyon boldog lehet a család, ha a férfi mindezt megbecsüli, nem cselédként kezeli az asszonyt. Az is boldog család, ahol mindkettőnek feladata van, hivatásszerűen végzik a munkájukat, és egymás értelmes életének a tapasztalatait cserélik ki.

Minek nem szabad elmaradni?

Számomra az abszolút boldog család az, amikor a szülő azt érzi, hogy

bizonyos idő után - a kamaszkori lázadások idejét túlélve - az, amit ő szellemileg kimunkált az élet értelmét illetően, át tudta adni a gyermekeinek. Senki nem folytatódik a gyerekeiben, de a szülő mégis arra vágyik, hogy amit ő igaznak tart, azt átadja a gyerekeinek. A gyerekek is megvan a saját pályája, senki nem kényszeríthet a gyereket arra, hogy azt válassza, amit a szülő szeretne. A szabadságnak és a szeretetteljes befolyásolásnak egy különös aránya az, amire a nevelésben törekedni kell. A gyerekeknek is meg kell adni a saját méltóságukat. Mindenki megmarad egyéniségnek, egymást segítik, és van mérték, van korlát, amit átlépni nem lehet és nem szabad, mert attól kezdve az már nem család.

Lehet befolyásolni a gyerekei hajlandóságát?

Egyet szabad befolyásolni: azt, ahogyan az életről gondolkodnak. Abban tudok befolyást szerezni, természetesen nagyon óvatosan. Bizonyos szituációkban személyes példát kell mutatni. Lássák, hogy amit az anyjuk, illetve nagyanjuk mond, azt éli is. Igaza van a fiataloknak, amikor utálják azt, aki vizet prédikál és bort iszik. Én erre nagyon vigyázok. Nem titkolom el a hibáimat. A gyerekek szeretik azt, amikor a szülők kritikusak önmagukkal szemben. Nem azt várják, hogy a szülő hibátlan legyen, és nem is szeretik, amikor valaki feltolja magát az oltárra.

MEDJUGOREI ZARÁNDOKLAT

Tudnunk kell, hogy vannak hibáink. Ettől nem szeretnek kevésbé minket. Csodálom a fiamat, olyan önfeláldozó időbeosztással szolgálja a gyerekeket. Mondom is neki, én erre képtelen lettem volna. A magam alkotó idejét mindig leszakítottam. Csodálom, hogy ez a fiú erre képes. Azzal adok mintát, hogy bevallom: te jobb vagy ebben nálam. A lányom pedig sokkal türelmesebb nálam. Ezt neki is beismerem. A gyerekekkel is a kölcsönösség a döntő. Türelem kell. És szeretet. Ahogy a krisztusi felszólítás kifejezi: egymás terhét hordozzátok! Ennél nincsen szebb és magasztosabb dolog. Nemcsak a saját életed terhét cipeled, holott mindenkinek van belőle elég, hanem megpróbálsz levenni a másik terhét, ám azt is elvárod, hogy a te terhed cipelésében a másik is cselekvően vegyen részt.

Magyar Kurír

Szállást keres a Szent Család

Ebben az adventi időszakban szertettel hívjuk közösségeink tagjait, hogy látogassák meg egymást, imádkozzanak közösen, a régi szentcsalád járás hagyományát elevenítsük fel. A Szent Család alakjait, Józsefet, Máriát és Jézust idézzük most magunk elé. Nemcsak a múlton akarunk most elgondolkodni, hanem életpéldájuk, hivatásuk teljesítéséből mind jobban szeretnénk megérteni, felismerni saját feladatainkat. Segítségükkel, áldásuk-

kal pedig szeretnénk minél hűségesebben teljesíteni, amit Isten vár tőlünk.

IMÁDKOZZUNK CSALÁDJAINKÉR!

Aki szívesen bekapcsolódna, a szent családjárásba az jelentkezzen a sekrestyében vagy a plébánia irodában!

Ahol ránk Jézus vár

Valami mindig vár.

**Hol munka, lárma, hajsza,
hol a mindennapok küzdelme, harca,
hol keservek és kísértések,
próbák, bukások, szenvedések,
hol csend, csend, csend...**

Kívül?

Vagy bent?

Valami mindig vár.

S Valaki mindig vár.

Mert Jézus mindig, mindenütt ott van.

**Ott a zajban, a mindennapokban,
küzdelmekben és feladatokban,
ott szenvedésben és kísértésben,
hogy felemeljen, őrizzen, védjen,
hogy tanácsoljon, segítsen, áldjon,
átvigyen tűzön és akadályon,
új erőt adjon új kegyelemben.**

**Mindenütt mindig vár,
de százszorosán vár ránk
-a csendben!**

Túrmezei Erzsébet

Medjugorei zárandoklat

A Szűzanya öt követ ad nekünk, hogy amint Dávid legyőzte Góliátot, mi is győzni tudjunk a mindennapokban. Lelkipásztori leveleinkben a következőkben egy-egy „köröl” fogunk elmélkedni. Az első kő:

A SZÍVBŐL JÖVŐ IMA.

Az ember akkor kezd el először imádkozni, amikor ráébred arra, hogy valami hiányzik neki: az érték, a beteljesedés, a tökéletesség - Isten. Azt a felismerést, hogy életünkben hiányzik a lényeg, el lehet fojtani borban, rádióban, moziban, ágyban, munkában, mámorban, szenzációkban, vagy el lehet felejteni a lármában. De ha valaki szereti a valóságot és az igazságot, akkor elindul Isten keresésére, aki lényével betölti érzékeinket és értelmünket. Számptalan ember évtizedekig él, mire megtalálja az Istenhez vezető utat. Aki nem indul el keresni az ő személyes, Istenhez vezető útját, előbb-utóbb elfojtja magában az Isten utáni vágyat. Isten-pótlékokon fog élni: horoszkóp, agykontroll, divat, stb.

Az Istenhez vezető útra való rátalálás hallatlan erőt ad az embernek. Az Istennel való első találkozás mélyen behatol szívünk belsejébe és megváltoztat bennünket. Olyan mélyen bevésődik szívünkbe, hogy soha nem tudjuk elfelejteni. Isten által meglettünk jelölve. A Vele való találkozás meggyorsítja előbbre haladásunkat. Ettől kezdve az ember szorgalmasan és sietve keresi Istent, mivel megerősödött a reménye.

Csupán egy valami hiányzik: hogy Isten állandóan vele legyen otthonában, mindennapi munkájában, élete kertjében, vagyis mindenütt.

Uram, elindultam-e keresésemre?

Megjelöltél-e már engem?

Uram, nagyon szeretnék vágyakozni utánad.

Az ájtatosság különös formája lopakodott be az egyházba: vasárnap szentmise, esténként egy Miatyánk, húsvétra és karácsonyra elvégezni a szentgyónást. Mindössze ennyi. Sokaknak az esetek többségében csupán azért van szükségük Istenre, hogy kihasználják

Őt. Isten a közeledbe jött, az utána való vágyódást már a szívedbe ültette. Talán már fel is fedezted. De épp ez a bűne a nyugati világnak, hogy felismerte a hozzá vezető utat és mégsem indult el rajta. A mai ember elvesztette gyökerét és benső tartalmát, ezért hiányzik belőle Isten békéje. Ezért van békétlenség a világban és a munkahelyeken. Nem szabad belefáradnod Isten keresésébe. Időt kell szakítanod naponta Isten számára. Naponta szükséged van egy negyedórára vagy egy félórára, amelyet Istenre szánsz. Ha nem tapasztaltad meg Istent, hogyan fogod Őt szeretni? Ha valaki házas, az naponta házas. Ha Istennel valóban kapcsolatban vagy, akkor naponta kapcsolatban vagy Vele. Naponta meg kell kérdezned: meg vagy-e elégedve velem, Uram? Rendben van, Uram, elhatározom magam.

Kemény harc lesz.

MEDJUGORJE ZARÁNDOKLAT

Zarándoklat Medjugorjébe

Október 4-én este Süllysápon nagy várakozással és vágyakozással gyülekeztünk az esti szentmisére. Innen indultunk és utunk végén várt minket édesanyánk, a Béke Királynője. Mindannyiunk szívében ott égett a vágy, hogy az áldott földön újjászülethessünk majd. Medjugorje szent hely. A Szűzanyát Isten küldte ide 30 évvel ezelőtt, hogy néhány fiatalnak azóta is mindennap megjelenve, üzeneteivel és jelenlétével vezesse az egyházközségeket és a zarándokokat Istenhez. Üzenetei végtelenül egyszerűek: megtérés, béke, szívből jövő ima, böjt, Szentírás, gyónás, szentmise. Bár a Szűzanya jelenléte tapasztalható, a középpontban mégsem ő van, hanem Jézus; és aki meghallgatja Mária hívását, azt ő szeretettel, kézen fogva kíséri az Úrhoz. Útban a kegyelmek helyére imádkoztunk és elmondtuk, mit szeretnénk letenni a Szűzanya lábaihoz és milyen kegyelmekért fohászkodunk. Reggel a Neretva völgye és a csodálatos hegyek között utazva megérkeztünk Mosztárba, Bosznia-Hercegovina fővárosába. Rövid városnézés után folytattuk imádságos utunkat Medjugorjéba. Megérkezésünk és egy rövid pihenő után részt vettünk a Szűzanya templomában a Rózsafüzér imádkozásán, a szentmisén és a szentségimádáson. Másnap reggel gyönyörű napsütésben indultunk a Jelenések hegyére. Ezen a hegyen az örvendetes, fájdalmas és dicsőséges Rózsafüzér titkai találhatóak. Tibor atya Istentől

ihletett elmélkedése megnyitotta szívünket az Úrnak. Béke Királynője, fogadd anyai szívedbe szándékainkat, hálánkat életünkért, családtagjainkért, egyházunkért, papjainkért! Délután meglátogattuk a Cenacolo közösséget, melyet Elvira anya alapított a kábítószertől megsebzett és életkedvét veszített fiatalok részére. Megható tanúságtételeket hallottunk egy szabadkai magyar és egy szerb fiatalember részéről. A teljes reménytelenségből

térték itt vissza az életbe a türelem, a jóság és az irgalom által. Telve kegyelemmel, az estét ismét együtt töltöttük imádsággal, szentmisével, szentségimádással. Másnap várt minket a Krizevac, a keresztes hegy. A hegyre felfelé a kereszttutát imádkoztunk, elméltünk. Előttünk olaszok, utánunk afrikaiak – sok nemzet Jézus nyomában. Krizevacon járjuk saját kereszttutunkat Jézussal, nehéz, meredek hegyen, kövek között. Minden stáció életünk egy-egy állomása, bukása és felállása, újramezdése. Mire felérünk a hegy tetejére a kereszthez,

MEDJUGOREI ZÁRÁNDOKLAT

megkönnyebbülve és újjászületve adunk hálát Jézusnak, hogy vállalta értünk a keresztdozatot. Megváltott, megszabadított és magához ölelt min-

ket. Köszönjük neked, Uram!

Szombaton, Magyarok Nagyasszonya ünnepén magyar nyelvű szentmiséjével kezdődött a napunk. Az esti program és a búcsúnk után útra keltünk hazafelé, szívünkben a gondolattal, hogy jövőre is itt lehetünk. Kegyelem, megtérések, csodák, hitünk erősödése, hatalmas belső béke voltak a Szűzanya ajándékai, aki mindezekért együtt örült velünk.

Köszönjük minden útitársunknak a szeretetteljes együttléteket.

/Kovácsné Marika és Békésné Angéla/

Ifjúsági lelkigyakorlat Monorierdőn

Az őszi szünében három napot töltöttünk együtt fiataljainkkal. Nagy felfedezés volt mind annyiunk számára Szent Pál apostolnak a filippiekhez írt levele. Közösén zártuk a szívükbe Isten igéjét ebből néhányat megosztunk az olvasókkal.

Filippi levél

Jézus isteni mivoltában nem tartotta Istennel való egyenlőségét olyan dolognak, amelyhez mint zsákmányhoz ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette önmagát, szolgálai alakot vett fel, és hasonló lett az emberekhez, külsejét tekintve úgy jelent meg, mint egy ember. Megalázta magát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig.

Felejttem, ami mögöttem van és az előttem lévőknek ragaszkodom. Futok a kitűzött cél felé, az égi hivatás jutalmáért.

Tegyetek meg mindent zúgolódás és habozás nélkül, hogy kifogástalanok és tiszták, Isten feddhetetlen fiai legyetek a gonosz és romlott nemzedék között, akik között ragyogtok, mint csillagok a mindenségben. Ragaszkodjatok az élet igéjéhez, hogy meglegyen a dicsőségem Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam eredménytelenül

Bízom is abban, hogy aki megkezdte bennetek a jó művet, teljessé teszi azt Krisztus Jézus napjáig. Azért imádkozom, hogy szeretetetek mindjobban gazdagodjék megismerésben és teljes megértésben, hogy meg tudjátok ítélni, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek Krisztus napjára, telve az igazságnak Jézus Krisztus által szerzett gyümölcsével Isten dicsőségére és dicséretér

Facebook-fiatalok

Mikor hosszú évek küzdelme után a szülő kezdi úgy érezni, hogy valamelyest értelmes keretek közé sikerült szorítania gyermekei számítógép-használatát és a netes játékvadászatot, kicsit hátradől, és talán fújna egyet, de ekkor kiskamasz gyermeke (ideális esetben) nyaggatni kezdi: „Anyá, hadd regisztráljak a

Facebookon!” Kevésbé ideális esetben a gyermek már rég regisztrált, és előfordulhat, hogy a szülőnek

halvány fogalma sincs arról, hogy ez mit jelent valójában. Miért olyan izgalmas a Facebook? Miért regisztrálnak már a 10-11 évesek (enyhén módosított születési dátummal), mikor valójában 13 év az alsó korhatár? Miért ennyire izgalmas? A Facebookon megtalálják saját baráti körüket, korosztályukat is, de fent van a tanárok egy része is. A Facebook eredetileg 2004-ben azért jött létre, hogy egyetemisták könnyebben tudják tartani a kapcsolatot egymással. Nem kell hozzá e-mail cím, vagy mobilszám, és mégis lehetőség van üzeni a másíknak, vagy ha épp ő is fõnt van, akkor csetelni. Fotók, videók feltöltésére is adott a lehetőség, és így könnyûszerrel lehet megtudni mindenfélét a barátokról. Az amúgy is felgyorsult világban arra ösztökél a Facebook, hogy ne 10-12 barátod legyen csak, akikkel össze is

jársz, akikkel beszélgetsz, kirándulsz, hanem legyen akár 1000, és a barátaid barátai is a te barátaid legyenek. És minél több az ismerõs, annál sűrűbbek az események a Facebookon, ezért annál gyakrabban rá kell kattintani, nehogy lemaradj valamirõl. A fiatalok borzasztó sok idõt tudnak eltölteni a gép elõtt a Facebook útvesztõin barangolva. Aztán ha kikapcsolják a gépet, tartanak tõle, hogy lemaradnak valamirõl és még lefekvés elõtt újránéznak, volt-e valami esemény. Nem nehéz kitalálni, hogy aki hagyja magát, könnyen válhat a Facebook segítségével igazi számítógépfüggõvé. Ami biztosan zsákutcát jelent. Borzasztó egyszerűen lehet a Facebookon eseményekre felhívni a figyelmet. E-mail címek és telefonszámok nélkül tud az ember egy örömteli eseményt vagy fényképet megosztani azokkal, akikkel amúgy nem tud komolyabban idõt tölteni. Létezik egyfajta Facebook-kultúra, amit ha valaki elsajátít, pozitív élményei lesznek. Megtaníthat arra, mire való a virtuális világ, de zsákutca is lehet. Pedagógusok sokszor használják arra, hogy egyszerűen tájékozódjanak arról, mi érdeklí, foglalkoztatja diákjaikat. Ha a Facebook érdeklí a fiatalokat, kicsit érdekeldje a szülõket is. A nõvekedõ szabadság mellett tegyék egyértelművé, hogy a korlátok támasztása valójában szeretetük kifejezése a szakadék szélén, éppúgy, mint az úton való terelés is. Plébániánkon a fiatalok hittanos tapasztalataikat is megosztják a Facebookon.

Néhány példa:

"Legyetek tehát éberek"

- Jézus, add, hogy úgy szóljak mindig, mintha ez lenne az utolsó szavam, amelyet kimondok!

Add, hogy úgy cselekedjek mindig, mintha ez lenne az utolsó tettem, amelyet végbeviszek!

Add, hogy tudjak úgy szenvedni mindig, mintha ez lenne az utolsó gyötrelmem, amelyet felajánlhatok NEKED!

Add, hogy úgy imádkozzak mindig, mintha ez lenne az utolsó lehetőségem itt a földön, hogy beszélgessek VELED!

(: Ezt kaptam vasárnap mise után csak gondoltam megosztom veletek:) Vicó

- Ma délután buszon utaztam, és nagyon fáradt voltam. Semmihez sem volt kedvem, de mennem kellett, hogy folytassam a napi teendőket. Amikor felszálltam a buszra, és leültem... magam mellé tekintetem, és egy ismerős arcot fedeztem fel... egy lány volt, akivel régen egy csoportba jártunk az egyetemen, de már legalább 1 éve nem láttam... Először fura érzések jöttek elő bennem: Mi van, ha nem ismer meg, mert nem is voltunk annyira jóban?? Vagy ha esetleg nincs kedve beszélgetni??? De gyorsan elhasogattam a gondolatokat, és utána már biztos voltam benne: Most akkor "virrasztok jól", ha szeretek... és előre köszönök neki... Tehát kedvesen köszöntem neki, így beszélgetni kezdtünk... Nem tartott

sokáig a beszélgetés, mert hamar elváltak útjaink, de a végére mindketten nagyon boldogok voltunk, hogy sikerült nyitni egymás felé... és boldogan folytattuk utunkat... :) Szabber

- Nekem is van egy kis tapasztalatom.

Ma voltam orvosnál iskola után és negyed 4-kor értem haza. Leültem ebédelni és apa megkért, hogy menjek el az öcsémért az oviba, mert nincs valami jól. Hezitáltam, hogy megkérjem a mamát, menjen el ő az öcsémért, mert még tanulnom is kellett, vagy én menjek és akkor maximum nem lesz annyi időm gépezni stb. Ekkor jutottatok eszembe, és föl is ajánlottam, és végülis elmentem én érte.:) Busi

Pakolás közben találtam egy nagyon jó imát, amit aztán meg is kaptam tőle.

(: Isten add meg nekem a békességet arra, hogy elfogadjam a dolgokat, amelyeket nem tudok megváltoztatni, a bátorságot, hogy megváltoztassam azokat a dolgokat, amelyeket meg tudok és a bölcsességet, hogy lássam a különbséget. Ámen

Nálam emberére talált ez az ima:)

Á Rágó

Olvastam egyik nap Chiara Luce életét, aki 18 évesen hunyt el és azóta már boldoggá avatták. Neki egy gyógyít-

hatatlan betegsége volt és mikor megtudta, hogy ilyen betegsége van, ezt a mondatot mondta: **"Ha te akarod Jézusom, akkor én is akarom!"**

Ez a mondat engem annyira megérintett, hogy másnap a munkahelyemen sokáig bent kellett lennem és már nagyon nehéz volt, de a nap folyamán sokszor eszembe jutott a mondat, amit Chiara Luce mondott: "Ha te akarod Jézusom, akkor én is akarom!" Így szépen végig tudtam jutni ezen a nehéz napon és nem adtam fel./Sebán Erzi

A múltkori ifin Péter levelében több igehely kapcsán is előjött Jézus vérének ereje.. így többen is kérték tőlem, hogy küldjem el nektek az alábbi imádságot:

Ima a bűn ellen

Ima a bűn ellen

Áldom a Bárány Jézus sebeit és véréit, mert az gyógyítja megtört testemet.

Áldom a Bárány Jézus sebeit és véréit, mert az gyógyítja megtört lelkemet.

Áldom a Bárány Jézus sebeit és véréit, mert az gyógyítja megtört szelleme-

met. Dicsérem Istennek Bárányát, aki az Ő véréit kínok között értünk ontotta.

Az Ő vérében bűnbocsátó hatalom van, az Ő vérében megváltó hatalom van, az Ő vérében megtisztító hatalom van, az Ő vérében szabadító hatalom van, az Ő vérében győzelmes hatalom van, az Ő vérében megújító hatalom van, az Ő vérében megőrző hatalom van.

Semmi sem lehetetlen annak, aki Jézus vérének erejében hisz.

Áldom a Bárány Jézus véréit, hogy minden bűnömöt elfedezi, annyira, hogy egy sem látható többé.

Áldom a Bárány Jézus véréit, hogy engem minden bűnömtől megtisztít, és fehérré tesz, mint a hó.

Áldom a Bárány Jézus véréit, mert ereje minden bűnlánctól és megkötözöttségtől, a kevélységtől, hiúságtól, paráznaságtól, lustaságtól, mértéktelenségtől, csúnya beszédétől, haragtól... stb. meg tud oldani.

LÉGY KÉSZ

Légy kész meghallani az Úr hangját,

Ha szólít csendes éjszakán!

És mondd, mint mondta egykor Sámuel,
Csak szólj, figyelek, Atyám!

Légy kész meghallani az ÚR hangját,

Ha lázas munkában talál.

És kér időből csak egy fél órát,

Légy kész mondani: Itt vagyok, Atyám!

És légy csendesen, míg beszél!

Légy kész megtenni, amit kér!

Mert nemsokára jó a vég,

S nem lesz rá időd elég.

Almási Mihályné

EGYSZÁL GYERTYA

Egy szál gyertya az örök világosságához

Kislány koromban mindig nagy örömmel készültem a szüleimmel halottak napjának előestéjén a temetőbe. Ismeretlen nagyszüleim sírjához mentünk, a gyász még nem érintett meg, csak a temető varázslatos hangulata. A felázott avar és a krizantémok fanyar-édes illata, a levegő csípőssége, a szüleim jelenlétéből fakadó biztonságérzet, a sok apró, hunyorgó gyertyaláng szépsége semmivel össze nem hasonlítható élménnyé állt össze.

Szerettem figyelni a felnőtteket. Ahogy a rég nem látott ismerősök megörültek egymásnak, ahogy a halottaikat felemlegetve elérezékenyültek, ahogy aztán valamiképpen mindig az élőkre terelődött a szó, és érzékelhetően oldódott a bánat. Mi is kicsit emelkedett hangulatban mentünk haza, hogy otthon a távoli halottaink emlékére is meggyújtsuk a gyertyákat. Máig emlékszem szüleim szép, komoly, elgondolkodó arcára, ahogy a gyertyalángjait nézték az ablakban. Később már én vittem gyermekeimet halottak napján a temetőbe. Ők is ragaszkodnak az ünnephez. Természetesnek is gondoltam, hogy az ő gyermekeik, és azok gyermekei is kimennek majd minden évben gyertyát gyújtani. Elbeszélgetni az élőkkel a holtakról, elgondolkodni életéről, halálról. De alábbhagyott bennem a bizonyosság, megtudván, hogy környezetünk sok iskolájában a tanárok már elkezdték szervezni – halottak napjára – a

Halloween-partit. Felderengtek előttem leendő unokáim, akik tökbabák és diszkólámpák között mulatoznak majd ezen a napon, és nem volt kedvemre való ez

a látvány. Nem a Halloweennel van a gondom. Sőt, nagyon tisztellem a skótokat, hogy őseik ünnepi szokásait megtartották évszázadokon át. (Bár abban nem vagyok biztos, hogy akkor is ilyen lelkesen átvették volna, ha megmarad csak a skótok ünnepe, és nem amerikai közvetítéssel kerül hozzánk.) A gondom az, hogy miért kell egy saját hagyományokkal rendelkező ünnepünket felváltani egy olyanra, amely teljesen idegen a mi kultúránktól. Megértem én, hogy az amerikaiak szívesen átvették ezt az ünnepet, ami a mi ünnepeink közül leginkább a Luca napra és a farsangra hasonlít. A halál, a gyász, a szomorúság tagadása tökéletesen megfelelt egy olyan társadalomban, ahol az erő, a szépség, a fiatalság, az egészségesség, az állandó vidámság a fő erények, mint a sikeresség jelképei. Ott titkolni kell mindent, ami ezekkel ellentétes.

Nálunk azonban, szinte napjainkig, otthon születtek és otthon haltak meg az emberek. Mire egy gyerek felnőtt, addig a családban lezajlott néhány szülés és történt egy-két haláleset. Nemhogy eszébe sem jutott senkinek tagadni a halált, de mindenki elfogadta, mint az élet szomorú, de törvényszerű

EGYSZÁL GYERTYA

velejáróját. Meg is adták a módját a meghalásnak, a gyásznak, a halottakra való emlékezésnek. Nem számúzték a haldoklót kórházi csövek és idegen emberek közé. Így annak legtöbbször volt alkalma elrendeznie dolgait a földiekkel és az égiekkel, elbúcsúznia szeretteitől. Ez valamelyest mérsékelte az élők feldolgozhatatlan lelkiismeret furdalását, amit valamennyien érzünk halottainkkal szemben. A hátramaradottak ezután őszintén átadták magukat a gyásznak, ami pontosan meghatározott rítus szerint történt.

Hogy megtették végső kötelességeiket, mégpedig ugyanolyan módon, mint ősiek, ez önmagában is enyhítette a gyászt.

Bánatukat, veszteségüket, magányosságukat nem titkolták. Sajnálták és sajnáltatták magukat. Így a seb idővel begyógyult, elhegesedett... és örökre megmaradt a nyoma. Ellentétben napjaink gyakorlatával, amikor nem beszéljük ki magunkból a fájdalmat, aztán elgennyesedett sebeket hordozunk magunkon a saját halálunkig. A gyermekek előtt sem csináltak titkot a halálból, a gyászból, amit egyébként nem is lehet, csak a felnőttek hiszik, hogy igen. A gyermeknek is megadták a gyászoláshoz való jogot. Évszázados

tapasztalatok alapján úgy zajlottak a halál körüli események, ami megfelel az emberi lélek és az élet törvényeinek. És jutott az évből egy nap, hogy az érzelmeikhez illő komor méltósággal halottakra emlékezzenek. Hogy elgondolkodjanak mindannyiunk közös sorsán: az életen és a halálon. Mert a halottak napja elsősorban rólunk és nekünk szól. Mint ahogy a miénk és utódainké lesz a veszteség is, ha a divatnak engedelmességgel, elcsereéljük egy gondolatiságában és külsőségeiben is teljesen idegen ünnepre. Kislány-koromban úgy gondoltam, az örök világosság a temetőinkben meggyújtott sok-sok gyertya fényének összessége. Talán így van, talán nem. De akkor is meg kell a gyertyáinkat gyűjtanunk, hogy körülöttünk, élők körül legyen több a fény, legyen nagyobb a világosság./ *Manulek Zsuzsa/*

Adventkör

Valami szépet szeretnék mondani, a szívemet örömmel kítárni, advent titkos, szent ünnepén.

Jézusom várlak, Leborulok én, szívemet hozom, gyermekei szívemet. Jöttedre készíts föl engem, hiszen te vagy az örök szeretet.

KERESZTÉNYSÉG ÉS KÖZLEKEDÉS

A kereszténység és a közlekedés

Néha elveszítjük a fejünket, és úgy viselkedünk, ahogy nem illik Isten gyermekeihez. Hátha segít ez a kis történet: Két autó állt a jelzőlámpánál. A lámpa zöldre váltott, de ezt az autóban ülő férfivezető nem vette észre. A mögötte levő autóban a női vezető figyelte a környező, elhaladó forgalmat. A nő egy idő után megelégedte a várakozást, elkezdett kiabálni a férfitra, és elkezdte ütni a kocsija kormányát, hogy mozduljon már a férfi. A nő dührohamot kapott az autójában, összefüggéstelenül kiabált a férfitra, csapkodva a kocsija kormányára. A lámpa közben sárgára váltott és a nő elkezdte nyomni a dudát, középső ujjával vadul felfele mutogatva, csúnya szavakat és átkokat szórva a férfitra. Az pedig felnézett, meglátta a sárga lámpát és gyorsan áthajtott a kereszteződésen, még mielőtt a lámpa pirosra váltott volna. A nő magán kívül van és őrzöng a gondolattól, hogy elmulasztotta a lehetőséget, hogy átmenjen a kereszteződésben. Félig még mindig magán kívül egyszer csak hallja, hogy kopognak a kocsija ablakán, és amikor oldalra néz, egy pisztoly csövével találja szemben magát, amit egy nagyon komoly kinézetű rendőr tart. A rendőr felszólítja, hogy állítsa le a gépkocsi motorját és közben a kezeit tartsa végig jól látható helyen. A nő engedelmessé válik, szólanul szemlélve a történéseket. Miután leállítja a

motort, a rendőr utasítja, hogy feltartott kezekkel szálljon ki a kocsiból. A nő kiszáll a kocsiból, és a rendőr felszólítja, hogy rakja a kezeit a kocsira. A nő megfordul, rárakja a kezeit a kocsija tetejére, ami után gyorsan megbilincselik és betuszkolják a rendőrautóba. Túlságosan zavarban van az esemény-sorozattól, egy kérdést sem mer feltenni útközben, majd amikor megérkezik a rendőrszolgálatra, ott ujjlenyomatot vesznek tőle, lefotózzák, megmottózzák, felveszik az adatait és berakják egy cellába. Néhány órával később egy rendőr megjelenik a cellánál és kinyitja neki az ajtót. Elkíséri az adatfelvevőhöz, ahol az őt elfogó rendőr fogadja, kezében az elkobzott értékeivel. Átadja a nőnek a személyes dolgait tartalmazó zacskót, és ezt mondja: «Elnézést kérek ezért a tévedésért. De tudja, én akkor érkeztem Ön mögé, amikor már nyomta a gépkocsi dudáját, a középső ujját mutogatta az Ön előtt lévő vezetőnek, és káromkodásokkal árasztotta el. Aztán észrevettem a „Válaszd az életet” feliratú rendszám-tábla keretet, a „Mit tenne most Jézus” matricát, a „Kövess engem a Vasárnapi Bibliaórára” matricát, és a krómból levő keresztény hal emblémát a csomagtartón. Így hát csak arra tudtam gondolni, hogy a gépkocsit biztos lopta.»

HÍREK:

-Közös adventi gyertyagyújtás: az evangélikus templom előtt advent vasárnapjain 16.00-kor

-Adventi lelki nap: dec. 10-én 16.30-tól. Előadó: Gábel Zoltán

-Adventi hangverseny: dec.3.-án szombaton 16.00 –kor a Bárka családi napközi támogatására;

dec.21-én szerdán 18.00-kor Vasadon.

-Irodalmi Kör

dec.14-én szerdán 19.00-kor

-Élő betlehemes :

dec. 17-én szombaton 16.00-tól

Adventi rorate misék lesznek

6.30-kor. Kedden a telepen, szerdán és

csütörtökön a nagytemplomban.

Szerdán 18.00-kor Monorierdőn adventi szentmisék keretében készülünk karácsonyra.

Diákmise, Mikulás dec. 4-én

a „városi betlehem” megnyitása a biztosító udvarban. Jótékonysági cipősdoboz akció

Szállást keres a szent család,

a plébániai közösségek szervezésében

Pásztorjáték: nagytemplom, dec.24-én 16.00

Zenés, irodalmi karácsonyi műsor:

dec.24-én 23.30, szentmise 24.00

Monorierdő: pásztorjáték 18.30, szentmise 19.00

Telep: pásztorjáték 21.30, szentmise 22.00

Vasad: szentmise 22.00,

pásztorjáték dec.25-én 16.00, utána

szentmise

Hálaadás: dec.31, nagytemplom
Közös virrasztás 23.30-tól, majd újévi köszöntő

Karácsonykor ünnepi miserend:

8, 00, 9.30, 11.00, 16.00, 18.00

Irodai rend a plébánián:

Hétfő: 10-12.00 ,

Kedd: 10-12.00, 16-17.00,

szerda: 10-12.00, 16-17.00,

péntek: 10-12.00, 16-17.00.

Szentmisék rendje:

Vasárnap 8.00, Telepi kistemplom

Nagytemplom 9.30

Monorierdő: 11.30

Vasad: 16.00

Nagytemplom 18.00

A szentmisék ideje alatt a gyerekfoglalkozásokat tartunk a közösségi házban. Várjuk a gyerekeket!

~~~~~
Az egyház ötödik parancsa: Az egyházat anyagilag is támogasd... Egyházi adó fizetése a plébánián irodaidőben, vagy a misék végén az újságos asztalnál, vagy csekken is történhet.

Egyházközség: 11742056-20052755

Turner Ferenc Alapítvány

Adószám:18705339-1-13

Hallgasd a Katolikus Rádiót

a KHz 1341-es frekvencián!

Hallgasd a Mária Rádiót

SZÉP ADVENTI KÉSZÜLETET